

CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 147

15 cèntims

23 febrer 1924

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CAMEROS, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉFON 1114

Els tractats de comerç

—Em sembla, Mundeta, que acabarem malament. He sentit que l'amo, telefonant, deia: «anem cap a la ruïna; els tractats de comerç ens prenen els mercats...»

—I què més has sentit?

—L'amo parlava i no l'entenien. *Centro, centro*, cridava. Es coneix que li havien tret la comunicació.

—Ja ho diu el noi de casa: amb el centre no ens hi podem entendre mai...

CULTURA SOCIAL CATÒLICA

Als homes d'Acció Popular

El perill en què es troben les forces de dreta davant el corrent de forces i d'ideologia d'esquerra a què en l'editorial de la setmana passada ens referíem, fa cada cop més necessari el tacte de colzes entre els homes de camps que tenen per denominador comú la doctrina social catòlica.

Per aquesta raó CATALUNYA SOCIAL ha llençat la idea de la necessitat de la unió, no unió de partit, no unió d'agrupament, sinó coincidència generosa en els problemes que més afecten a l'estabilitat social de la nostra època.

Però també hem dit i repetit en aquestes columnes, que no cal esperar gran cosa d'aquests contactes si no comencem per la formació dels homes, d'aquests homes que avui tant escassegen en el nostre camp.

I la primera necessitat per aconseguir això ha d'estar en l'extensió de la cultura social catòlica. Fa pena, veritablement, llegir molts diaris que anomenant-se catòlics no tenen d'aitals sinó el rètol i les fórmules fetes, el contingut espiritual dels quals no saben o no poden esprèmer. Fa més pena encara veure l'absència d'una noció dels més elementals deures que en la vida social imposa el dictat de catòlics en gran nombre d'homes que per tals passen i que així volen ésser.

I tot això no obeeix més que a una sola cosa: a la ignorància. No saben aquests la transcendència de la virtut de la caritat en el món, no saben ço que els dictats de la justícia imposen; allunyen la vida pública de la vida privada tant com poden; no volen que entre la religió i la vida econòmica hi hagi cap mena de contacte. I per aquests motius, tot i complint els preceptes de culte i altres religiosos, es mostren injustos amb els obrers, avars en els negocis, agressius i insultadors en la vida política, relaxats en la vida social.

No tot és ignorància, és clar. Però molta part hi té aquesta deu del malestar públic de les dretes.

Els catòlics socials francesos, en les darreres Setmanes Socials, han plantejat tots els temes moderns en relació amb la doctrina catòlica. I les combinacions financeres, i els negocis de borsa, i les societats anònimes, i el contracte de treball, i els deures del patró i... tot allò que tal volta a nosaltres ens sembla més allunyat de la vida religiosa ha estat escatit a la llum que de la doctrina catòlica brolla a dolls.

I nosaltres, en canvi, què hem fet aquí? Si pena fa dir-ho! en una ciutat com la nostra Barcelona no hi ha un centre d'estudis socials catòlics, es fa una cultura social escassíssima, no es destina a l'obra cultural catòlica ni una milèsima part del que es destina a fomentar una institució d'esport! I, per si això no fos prou, encara hi ha esperits petits, minúsculs, als quals els sembla innecessària l'existència d'una entitat, escrita i oral, com *Acció Popular*, i que no donen importància de cap mena a la publicació de llibres, a les conferències, als setmanaris de cultura dretana.

Pensem que no tindrem obra social important, estabilitat d'obra de dreta, si no tenim homes; i no tindrem homes si la cultura social no es propaga, no s'intensifica.

A Catalunya no es fa cultura social catòlica, seriosament parlant. I no tindrem homes, ni dretes (en el sentit de formalitat que pugui respondre de l'eficàcia de la seva actuació) si la cultura social catòlica no ocupa el lloc que li pertoca en un poble catòlic de l'època present.

Catalunya ofereix la paraula a Barcelona, en aquest particular. I la Barcelona catòlica tal vegada l'oferirà als homes directors d'*Acció Popular*, entitat diocesana de cultura i de propaganda social.

Llegiu CATALUNYA SOCIAL i interesseu-vos que la llegeixin els vostres coneguts: d'aquesta manera fareu obra de cultura i donareu més impuls a la nostra Revista.

L'exemple de Biscaia

Tema és aquest que no s'esgota mai i majorment en els temps actuals.

Els clams van pujant de to, ahir era a Bilbao on es reunien més de vint entitats per tal que, per qui fos, es posés terme a l'expedient, traves legals i ilegals que el centralisme absorbent posa a l'expandiment de l'actuació de valuoses entitats, les quals amb energia i entusiasme es proposen remeiar la crisi de l'habitatge que sofreix el poble, molt en particular en aquella industriosa ciutat i pobles veïns.

Havem llegit l'anunci d'una conferència pública, convocant tots els censalistes, a l'objecte de revisar els pactes antiquats que s'oposen a donar facilitats als que volen, en la nostra ciutat i pobles veïns, anar així mateix remeiant la manca d'estatge.

Un diari local, sota l'epígraf de "Las inmundas barracas" s'ocupa d'aquesta mena d'estatges on conviuen amuntegats milers i milers d'éssers humans, sense que enlloc es vegi la solució d'aquest vergonyós problema.

L'alcalde de Barcelona, fent-se ressò de les denúncies que s'han fet al Consistori, volgué comprovar personalment tal estat de coses, ben poc falaguer per al bon nom de Barcelona.

En un altre setmanari local, que ho insereix sota el nom de "Barracópolis", un metge es plany que Barcelona, al revés de les altres capitals del món, tingui la fama de recollir de tot arreu tots els *indesejables*, tota la desferxa humana expulsada de tots aquells països que més s'estimen treure's de sobre aquesta mena de gent, que aquí admetem i que tenen llurs cataus en aquestes immundes barraques de què tan abundosa mostra dona la nostra ciutat.

L'esmentat metge proposa la solució donada a Bèlgica a aquest problema, construint grans edificis, on es poguin estatjar còmodament, humanament i higiènicament les famílies honorades que avui, contra la voluntat llur, han de conviure amb tota mena de gent indesejables.

A Barcelona es segueix el mateix camí per a remeiar la manca d'estatge, i així l'Ajuntament de Barcelona ha coincidit amb ço que ha fet l'Ajuntament de Brusselles.

Un ciutadà ha proposat al Directori que per a remeiar la manca d'estatge a Madrid i al mateix temps donar feina a bona part de la collectivitat obrera, i a fi que aquesta rebí els beneficis del seu treball, proposa que es cons-

trueixin grans casals i que llur adjudicació s'efectuï en combinació amb la rifa de Madrid; així mateix, per a cercar numerari sense que l'Estat hagi de carregar els contribuents, que s'afegeixi als dècims de les rifes un sobrepreu per tal d'anar bastint estatges que facilitin anar de mica en mica solucionant aquest problema.

No és aquesta la manera preconitzada per nosaltres d'explotar el vici nacional del joc amb mires socials i benèfiques.

Després d'aquesta digressió anem a posar de relleu l'exemple de Biscaia, on amb encoratjadora unanimitat totes les forces vives d'allí, esperonades pel clam del poble, van a resoldre aquest problema amb l'ajuda o sense l'ajuda de l'Estat i de l'*Instituto de Reformas Sociales*, puix, tal com fa la gent pràctica, no estan disposats que s'entorpeixi llur obra amb expedients que s'eternitzen a l'I. de R. S., per a concedir qualificacions provisionals i definitives, ni omplenar un munt de paperam gairebé inútil ja que tot s'ha de fer quatre voltes, quan no disposa el contrari el mateix I. de R. S. i retorna el dit paperam per a refer-lo de cap i de nou, perdent-se amb tot això un temps preciós, al capdavant per obtenir una migrada subvenció afanyada amb una gran dosi de paciència i moltes voltes gastada abans de concedir-la, amb la pèrdua d'interessos del capital esmerçat, abans d'obtenir el permís i la qualificació *provisional* del terreny on s'ha d'aixecar l'estatge.

La benemèrita Diputació de Biscaia, la Caixa d'Estalvis, la Indústria, la Minería, totes les forces vives de Biscaia prenen sobre seu la tasca de solucionar allí aquest problema.

Segons l'estadística recent, a Bilbao manquen avui sis mil habitacions. Vegi's una mostra de l'estat en què allí viu la gent. Diu "La Gaceta del Norte" textualment:

"Hace unos meses se denunció a las autoridades que en un piso de la calle de San Francisco, de Bilbao, con una cocina común para todos, ocupaban los cuartos (las siguientes personas): un matrimonio con cuatro hijos, otro matrimonio con dos, una mujer de reputación dudosa, un matrimonio sin hijos, otra mujer de reputación peor que dudosa, dos obreros y, para que no quedase hueco por explotar, pagaba su renta para que la de-

jasen dormir ¡en el pasillo! una señora anciana."

Aquests abusos es poden molt bé aplicar a Barcelona, amb l'additament de les vergonyoses barraques que a Bilbao no poden existir per raó del clima.

Les forces vives de Barcelona i de Catalunya, què fan? Per caritat, per amor propi, per la salut colectiva, cal que fem el mateix que Bilbao si volem remeiar tanta misèria i tanta dissort!

J. GUILERA VILLARREAL

Els atacs a la indústria

Cada dia va accentuant-se més la crisi de la nostra indústria. El comerç estranger va envaint els nostres mercats. A poc a poc aniran morint les indústries que havien aconseguint consolidar-se a força de grans sacrificis.

Cada vegada que els industrials es reuneixen per a defensar els seus drets, els agricultors del centre d'Espanya protesten iradament. És una cosa que no hem sabut comprendre mai. És que volen suposar que són incompatibles l'agricultura i la indústria? No poden créixer paral·lelament? És que l'agricultura no necessita també protecció igualment que la indústria? Pobres bladers si no fossin protegits per l'aranzel!

Dissortadament, el comerç espanyol no pot competir amb l'estranger, perquè aquest té mercats més extensos i ha pogut assolir, amb l'ajuda dels Governos, una perfecció més gran. Què hem de fer, doncs, per tal d'evitar que els productes estrangers envaeixin els nostres mercats? Protegir la indústria i protegir l'agricultura. Sense aquesta protecció és impossible que pugui viure.

Com és possible que la metallúrgia catalana pugui vèncer la belga, si ells disposen de carbó i de ferro? Tenim nosaltres les primeres matèries? Si no hem tingut la sort de posseir riqueses naturals, però, en canvi, amb un treball penós i constant hem aconseguit en moltes indústries posar-nos al nivell de la producció estrangera, no mereix el nostre esforç l'ajuda d'aquells que disposen de mitjans per a defensar-la de les escomeses dels estrangers?

S'ha dit que les nostres indústries eren molt rudimentàries i que per això no podien competir amb la producció estrangera. Això no és cert. Avui es disposa de bona maquinària i d'obrers competents.

També s'ha dit que els catalans van contra l'agricultura. Els que diuen això creuen que ~~aireu~~ de Catalunya es veuen fumejar les xemeneies. És que no saben que a Ca-

talunya hi ha moltes comarques que viuen exclusivament de l'agricultura? Podran negar que a la nostra terra hi ha una gran estesa de camps ubèrrims? Visiteu els pobles de Tarragona, de Girona i de Lleyda, i trobareu unes hortes que enamoren. Pobres de nosaltres si no tinguéssim agricultura! Com podem, doncs, combatre una riquesa que fa viure a la majoria de catalans? I suposant que a Catalunya hi hagués exclusivament indústria, per què haviem d'oposar-nos que els pobles agricultors fossin protegits per l'aranzel? Al comerç català li convé que corri el diner a les terres agrícoles, car del contrari són molt limitades les transaccions. Quan travessen una crisi aguda són molts els milions que deuen a Catalunya.

El trist és que en aquestes qüestions econòmiques s'hi barregen els elements polítics. Cada vegada que es parla de denunciar els tractats de comerç, els diaris que es distingeixen pels seus atacs a l'espiritualitat de Catalunya fan campanyes apassionades contra la indústria catalana. Què té que veure la política amb la vida de les indústries? Per què aquests diaris, que no saben fer sinó obra negativa, intervenen en un assumpte on ningú els demana? És que exacerbant les passions s'aconseguirà solucionar un problema que és de vida o mort per a la nostra economia? Qui és l'inspirador d'aquestes campanyes suïcides que no afavoreixen a ningú i que demostren l'existència de passions baixes i abjectes?

J. C.

Aquest número de CATALUNYA SOCIAL ha passat per la prèvia censura

A propòsit dels esports de neu

Es un espectacle ben meravellós veure una muntanya coberta de neu. Dóna una sensació tan gran de puresa que un hom no s'atreveix a posar-hi la petja. Però així com la muntanya solitària corprèn amb el silenci profund que us arriba a l'ànima, en canvi quan veieu damunt de la neu un estol de joves rient i bromejant, les seves rialles us ofenen com una irreverència o una blasfèmia.

Ja sé que algú em dirà que sóc una moralista intransigent i ridícula, però com que m'he proposat dir sempre la veritat, vaig a exposar el meu pensament sobre aquestes festes esportives que són aparentment innocents i que en el fons tenen molta malícia.

Considero imprudent i perillosa la unió dels joves i de les donzelles en aquesta mena de festes. En primer lloc, no és gaire honest veure una senyoreta amb pantalons, baldament siguin fets amb molta elegància, i en segon lloc, he entès sempre que els dos sexes han de tractar-se amb respecte i que la intimitat exagerada no és mai convenient. Una cosa és l'amistat i una altra la intimitat.

Els joves juguen damunt de la neu com si fossin tots germans. En algunes fotografies he vist una senyoreta asseguda damunt d'un aparell patinador, i darrera seu un jove també assegut. Moltíssimes vegades aquest aparell perd l'estabilitat i el jove i la donzella van rodolant muntanya avall. Creieu que és gaire edificant aquest espectacle? Certament que les senyoretes que prenen part a aquestes festes són bones i honestes. Per això parlem d'aquesta manera.

Jo no m'havia adonat del perill d'aquesta mena de jocs aparentment infantils, fins que vaig sentir casualment la conversa d'uns joves. Em trobava en un recó de vagó, quan heu's aquí que varen pujar tres joves. Permeteu-me que us confessi que tinc el vici d'escoltar les converses. Sentint parlar els homes en la intimitat és quan coneixeu millor la seva psicologia. Vaig escoltar i les galtes se'm varen tornar roges de vergonya. Ah! si les senyoretes que havien jugat amb ells els haguessin sentit! Com es befaven de la seva frivolitat! Varen dir coses tan greus que si m'hagués atrevit hauria intervingut en la conversa per tal de defensar aquelles donzelles que jo no coneixia, però que tenia la seguretat que no eren dolentes.

Aquells joves, potser tres nullitats que creuen que en el món no hi ha res més que cavalls, autos i patins, blasmaven durament les donzelles a les quals fingien amistat. Ho veieu com no és convenient mostrar-se massa amables amb uns joves que no saben agrair l'amistat! És el defecte de moltes donzelles: únicament els plau la companyia d'aquells joves que saben bromejar i fer-les riure. Un jove seriós, les ensopeix. I què voleu esperar-ne d'una joventut que no sap sinó divertir-se?

Es una cosa que sempre m'ha fet molta pena sentir parlar aquestes senyoretes que creuen que l'elegància consisteix en la despreocupació. Algunes d'elles fins saben portar un auto i ballar com perfectes dansarines, però no els parlen de res que estigui relacionat amb la intel·ligència i amb l'esperit. Aquesta és una educació falsa. No és cap mal que excelleixin en els jocs d'esport, però haurien d'excel·lir també en el món de la intel·ligència.

Què té d'estrany que unes donzelles educades tan malament, riguin i bomegin, per exemple, durant l'execució de la IX Simfonia de Beethoven? Jo he sentit les seves rialles i creieu que m'han arribat a l'ànima. No és vergonyós que el públic humil escolti religiosament les obres dels grans compositors, i, en canvi, la gent elegant s'entretengui menjant bombons i cercant amb els binocles les persones amigues que hi ha a la sala?

L'aristocràcia no consisteix pas a vestir elegantment, sinó a tenir el gust depurat i una educació refinada.

No s'ha de dir jo sóc més que tu perquè tinc diners. És la intel·ligència i l'esperit els que ens enlairen del baix nivell del vulgus. Una persona incapaç de capir les obres grans, concebudes en un moment de bellesa, per enlairada que sigui la seva posició social, serà vulgar i trivial.

Cal, doncs, amigues meves, que mostreu més entusiasme per les coses espirituals que no pas per aquelles que tenen un valor purament mundà.

Penseu que la neu és molt blanca i que encara ho ha d'ésser més la vostra ànima.

MARIA BONSHOMS

EL NOSTRE PESSIMISME

La manca d'homes

El tema tractat en el nombre de 19 de gener de CATALUNYA SOCIAL, amb l'epígraf que encapçala aquestes ratlles, ha merescut molts comentaris a confreres nostres molt estimats. I, en general, s'ha interpretat bé el sentit de l'article per tots aquells qui com "El Debate" (edició de 25 de gener) han dit: "Estamos de acuerdo con CATALUNYA SOCIAL. Con ser tan necesaria la organización, es todavía más precisa la formación de los elementos destinados a organizarse. Si no tenemos materiales, ¿con qué vamos a edificar? — pregunta el colega; — verdad evidente, con tal de no ver una antítesis irreductible entre la labor preparatoria y la constructiva, y de reconocer que los materiales nuevos son el producto de anteriores edificaciones".

I amb tot, hi ha qui empetitint l'esfera d'acció nostra i prenent baixar-la a la seva — potser menuda i concupiscent, — s'oblida de nostra altesa de mires i de pensament, i en carta particular (que per altra banda agraïm molt) ens llença a la cara el mot de pessimistes i, potser, potser, una mica anarquitzants i destructors i tot.

No, pessimistes, no. Destructors de cosa que mereixi ésser conservada, tampoc. Nostre article anava més enllà de la passioneta local, ja que si aquesta ens hagués inspirat, oh! i quina tristesa ens hauria destil·lat de la ploma en contemplar la fluctuació constant de certs homes, fins ahir caràcters sencers, i que es venen la seva herència espiritual de caràcter per un plat de lleties, per uns càrrecs públics, avui al ser-

vei d'una actuació nova, ahir al servei d'una actuació vella!

Nostra tasca, d'apariència pessimista a voltes (qui se'n lliura enterament del pessimisme al donar una mirada al voltant d'ell, si no és un inconscient?) la entenem d'estímul sempre, ja que no maldem del mal sense la fórmula terapèutica, sense el revulsiu espiritual per a contrarestar-lo. I així ho han interpretat alguns col·legues capitanejats per "El Debate", de Madrid, qui han vist la necessitat de la formació dels catòlics per a la lluita en el terreny del dret públic, cosa que avui està tot just començada en nostra terra (1).

Nosaltres hem dit i repetit sempre aquella fórmula de l'Aznar; "Jo crec en el segle perquè crec en la vida; i crec en la vida perquè crec en Déu". I com podríem així respirar pessimisme si al nostre entorn s'hi forma un estol de joventut intel·lectual que respira optimisme i grandesa d'esperit?

L'optimisme és virtut essencialment cristiana. Ara, que no s'ha de confondre l'optimisme amb la manca de subtilitat d'esperit i amb l'admetre com a bo tot allò que la badoqueria s'empassa amb la eterna etiqueta de l'ordre públic que per a nosaltres, els catòlics, no pot ésser més que la resplendor de la justícia.

(1) La darrera reunió del Consell Federal de la Joventut Catòlica francesa (París, gener de 1924) ha dedicat les seves deliberacions a la formació d'homes,

CONTRA LA PORNOGRAFIA

En un teatre d'aquesta ciutat es projecta una pel·lícula que no sabem si és immoral, perquè no l'hem vista, però que n'hi ha prou amb llegir els cartells per a convèncer-se que no és recomanable. Per tal d'atraure aquell públic amant de les projeccions atrevides, es redacten en una forma els cartells, que donen de seguida a comprendre que es tracta d'una pel·lícula immoral. És sensible que es permetin aquesta mena d'espectacles.

Es que encara no creieu que estem prou materialitzats? És llàstima que la gent im-

moral gaudeixi de tanta impunitat. Atureu-vos davant d'un quiosc i no sabreu on posar els ulls. La premsa pornogràfica segueix embrutint la joventut.

El mal no ve d'ara, sinó de lluny. Tots els governants han donat més importància als fets polítics, que no pas a les qüestions d'ordre moral. I ara la societat sofreix les conseqüències d'aquesta equivocació.

Els governants espanyols s'han preocupat més del periòdic polític que ha expandit ideals contraris a la seva ideologia, que no

pas de les publicacions pornogràfiques i anarquistes.

Tots recordem les campanyes que es feien a Barcelona en temps que el lerrouisme havia arribat al seu període àlgid. Eren denunciats els periòdics que feien campanyes polítiques, però honrades, i en canvi en el miting es deixaven dir les monstruositats més grans contra la religió, contra la propietat, i contra totes aquelles coses que defensen els pobles que no volen desaparèixer.

Heu's aquí la grossa equivocació dels polítics espanyols. Què en fareu d'una societat embrutida?

Aquesta joventut que llegeix la premsa pornogràfica està incapacitada per a treballar per la grandesa de la Pàtria. Un jove immoral no pot tenir ideals.

Veieu, doncs, com és necessari perseguir a sang i a foc aquestes publicacions immundes que fan xipollejar la joventut dins del llot llefiscós del vici!

Apartem-nos d'aquestes revistes infectes, amb la mateixa repugnància que ens apartàriem d'un cos en estat de descomposició.

Es endebades que escampem bones llavors, si la premsa pornogràfica ens infecta la ciutat.

Cal posar remei a aquests mals que van matant lentament l'esperitualitat del nostre poble.

Esgrimim les nostres armes contra el monstre horrible de la pornografia fins que caigui a terra inanimat.

El nou estatge d'"Acció Popular"

Han estat traslladades les oficines d'"Acció Popular" i la redacció de CATALUNYA SOCIAL al sumptuós estatge del carrer Cameros, núm. 3 (passatge de l'Orfeó Català).

El dia de Sant Josep es celebrarà una solemne festa amb motiu de la inauguració oficial del dit estatge. El senyor Bisbe es dignarà beneir-lo. Aquest fet, aparentment sense transcendència, representa un gran esforç i significa que "Acció Popular" segueix el seu camí ascendent.

Felicitem coralment la Junta de Govern, especialment el seu il·lustre president senyor Albó, per haver aconseguit donar nou impuls a una obra que està cridada a fer un bé immens en el camp social catòlic de la nostra terra.

L'obra de les missions

Es cert que en l'actualitat hi ha moltes ànimes fredes que no es recorden d'aquells que ofereixen la vida per a obrir els ulls dels pagans a la llum de la veritat, però afortunadament hi ha bons catòlics que amb les seves almoines contribueixen a sostenir i fomentar l'obra admirable de les missions.

Si Déu ens ha feta la mercè de fer-nos nàixer en un poble cristià i ens ha donat pares cristians, no és just i raonable que ens recordem d'aquells que viuen encara sotmesos sota l'esclavatge de l'error? Si esteneu la mirada terres enllà, quants homes trobareu que encara no coneixen a Déu!

Heu's aquí algunes dades de les missions:

Xina: Un nou màrtir. — Acaba d'arribar la següent notícia:

El P. Angèlic Melotto, franciscà italià, missioner del Vicariat de Hupé Oriental (Xina), fet presoner per una colla de bandolers, fou arrossegat de poble en poble, essent l'escarni dels pagans. A la fi fou afusellat pel mateix capità d'aquells.

Amèrica: Una Missió desapareguda. — Era "Pasqua" una petita illa del Pacífic, habitada

per uns 312 indígenes. Aquesta illa era visitada pel missioner franciscà B. de Estella. Un dia les ones de la mar avençaren terra endins, fins que tota l'illa, amb les 312 persones, desaparegueren sota les aigües. Aquell dia no hi era el Pare Missioner!

Egipte: Estat del catolicisme. — L'Egipte té uns 12.750.000 habitants. La regió més poblada és la del Vicariat del Delta del Nil, que té uns 4.371.527 habitants, dels quals 23.720 són catòlics i solament 2.000 són protestants; els altres són deixebles de Mahoma o jueus. En aquest Vicariat hi ha 72 sacerdots, 49 germans i 391 monges que cuiden dels catòlics i de les 27 escoles freqüentades per més de 6.000 alumnes.

Búrgos: Nova expedició de missioners. — No fa gaires mesos sortiren del Seminari de Sant Francesc Xavier, per a les Missions estrangeres, de Burgos, els dos primers Missioners que aquest novell planter d'apòstols enviava a terres d'infidels. Se'ns comunica que el dia 14 del passat novembre sortí de la ciutat castellana la segona expedició, integrada pels reverends PP. Antoni Díez Corrales i Ramon Santolalla. La nostra simpatia i les nostres oracions els acompanyaran en les difícils tasques de llur ministeri en la Missió del Sinú.

EL LLOP I LES OVELLES

Sempre que sigui ultratjada l'espiritualitat cristiana, havem de repèllir l'escomesa dels nostres enemics. Per damunt de tot hi hem de posar l'esperit. Seran bons catòlics aquells que volen justificar l'actitud dels que esgrimeixen l'arma del greuge contra els homes representatius de la nostra espiritualitat, valent-se de raonaments purament humans?

Es natural, ho hem dit mantes vegades, que els catòlics tinguem un concepte particular de les coses humanes que poden lliurement discutir-se, però tractant-se d'aquelles coses essencials que afecten al nostre esperit, ens havem d'unir. És trist que hi hagin catòlics que defensin amb sofismes actituds que no es poden defensar.

En l'ordre polític és gairebé impossible que coincidim tots els catòlics, car el catolicisme és compatible amb determinades ideologies que representen grans sectors d'opinió, però en l'ordre espiritual no solament havem de coincidir, sinó que ens hem d'ajudar per a defensar allò que a tots ens és comú. Dir el contrari és tenir un concepte petit del catolicisme i equival a fer servir la religió de cobertora.

Quan la nostra espiritualitat perilla, siguin les que vulguin les nostres idees sobre qüestions opinables, hem de disposar-nos a deixar-les de banda i a defensar amb coratge i ardidesa la nostra vida espiritual.

Jo estimo fonament la meua terra, però per damunt d'aquests amors, purs i nobles, hi poso la meua adhesió inquebrantable a l'Església catòlica, apostòlica i romana.

Si algú s'atreveix a esgrimir contra ella l'arma feridora de l'ultratge, el meu esperit sagnarà com si jo hagués rebut la llançada. Aquestes coses són de vida o de mort pel nostre esperit, i, per tant, no admeten excuses ni dilacions. Si els primitius cristians s'haguessin espaordit davant dels enemics de Crist que oferien encens als déus pagans, haurien estat anorreats. Els màrtirs, damunt la sang dels quals l'Església posa els fonaments indestructibles, defensaven amb ardidesa la seva espiritualitat malgrat els horribles turments del martiri. Heu's aquí els homes heroics que ens han de servir d'exemple.

Amb les coses humanes podem transigir, però amb les coses de l'esperit, no. Hem d'és-

ser homes de caràcter. Tolerants amb les qüestions opinables, intransigents amb les veritats dogmàtiques. Siguí alt o siguí baix aquell que amb la llança a la mà escomet els ministres de Déu, li hem de dir que no té potestat per a escometre'ls. Els cristians hem d'ésser humils, però no porucs. Si Déu és amb nosaltres, què podem témer?

Quan el llop s'apropa, les ovelles es posen a l'entorn del pastor. Heu's aquí el què hem de fer nosaltres, ovelles dels ramats del Senyor. El nostre pastor, és el Prelat. Posem-nos tots els catòlics al seu entorn, per tal que sàpiga que darrera seu hi ha tot un poble.

Els Prelats han d'estar constantment en contacte amb les seves ovelles, i, per tant, nosaltres hem de posar-nos al seu entorn arborant ben alta la bandera flamejant de l'espiritualitat cristiana.

El llop, si els veu voltats de les seves ovelles, no s'atrevirà a mostrar-los les dents.

Déu ens ha donat un Pastor, per tal que ens portés al cim de la muntanya cobejada. Seguim-lo amorosament i posem al seu servei totes les nostres energies, per tal que el llop vegi que no està sol.

Arreu de la terra els nostres enemics van avançant. Els homes d'esperit són combatuts i arreconats. Vivim potser massa tancats dins de la nostra torre de vori i no ens adonem del que passa al món. Obrim de bat a bat les finestres i aboquem-nos-hi, per tal que els nostres ulls s'adonin dels fets més transcendents de la vida. El món és dels que actuen, i no d'aquells que romanen inactius. No diguis jo faria, sinó jo faré tal cosa.

Actua, germà, si vols que et respectin. El catolicisme ha d'ésser una cosa viva, vibrant. No has de sentir un endormiscament, sinó un vehement desig de redreçar-te. El catolicisme no és una droga que ensopeix i aclapara, sinó una llum que ens il·lumina el camí de la vida i una força que aixeca l'esperit de la pols de la terra.

Es preferible que siguis audaç i atrevit, que no pas que romanguis somnolent com un fumador d'opi.

Hem de fer totes les coses amb una mica d'emoció. No imitem els homes freds, estoics, que esgarden indiferentment com s'escola la vida davant dels seus ulls. No;

el nostre esperit ha de vibrar. La nostra paraula ha d'ésser càlida per tal que fendeixi els aires com un dard brunzent.

No espereu grans coses dels homes que no vibren, d'aquests homes que no saben mai com pensen i que claudiquen moltes vegades per ésser agradables a tothom.

No hem de fer ostentació de les nostres idees, però no hem de claudicar mai. No es pot servir a dos senyors. Primer de tot és Déu, i aquell que no vulgui ésser amic seu, no pot ésser tampoc amic nostre.

J. CIVERA I SORMANÍ

CICLE DE CONFERÈNCIES DE "JOVENTUT SOCIAL"

El sufragi universal, el vot corporatiu i la representació proporcional

Davant de nombrosa concurrència, el nostre estimat company, En Joaquim Civera i Sormaní, donà la seva anunciada conferència sobre el tema que encapçala aquestes ratlles.

Començà dient que ara que ha emmudit la política, es pot parlar serenament dels diferents sistemes del sufragi. El sufragi es un fet consagrat en tots els pobles cultes, i, per tant, té una gran transcendència. Ningú no pot negar que la corrupció del sufragi ha contribuït poderosament a la decadència d'Espanya, car la majoria dels homes que anaven al parlament, representaven una ficció o interessos inconfessables. Hem consagrat en les nostres lleis el sufragi; unes vegades com un privilegi de classe, altres reconeixent la força dels principis democràtics.

A Espanya, únicament tenim sufragi d'una manera nominal. No és com als pobles cultes un problema profund de psicologia individual i colectiva, sinó una ficció. A Espanya no hi ha ideals collectius. No hi ha tampoc espiritualitat.

El conferenciant s'estén en llargues consideracions, explicant què s'ha d'entendre per política.

Fustiga durament els elements conservadors que no han sabut esgrimir l'arma formidable del sufragi. Les esquerres s'han llençat amb un gran entusiasme a la lluita i en canvi la gent d'ordre prefereix restar a casa. Per a demostrar-ho, parla de la setmana tràgica. Fa una vibrant descripció d'aquells fets tràgics. Descriu els sacrilegis que es varen cometre impunement. Quan encara els sacerdots consagraven el Pa i el Vi damunt les runes fumejants, foren convocades unes eleccions le-

gislatives i varen sortir triomfants els homes que defensaven els sacrilegs.

Explica la indiferència de l'elector. Què em donaran, exclama? Unicament una petita minoria està capacitada per a exercir aquest dret de ciutadania. Parla de la influència de la suggestió i del sentimentalisme.

El sufragi hauria d'ésser un acte de determinació de la voluntat i hauria de servir per a investigar les opinions. Però, a Espanya, el sufragi està corromput. Com que hi ha grans partits d'opinió, per això els governants corrompen el sufragi. El diputat no necessita especialitzar-se, en té prou en sumar-se a la majoria.

Parla del vot obligatori, el qual por declarar-se com principi dogmàtic constitucional o mitjançant la coacció. Poca cosa podem esperar d'un ciutadà que vota per temor a una sanció penal.

Comenta uns documents dels homes de la revolució francesa, per a demostrar que ells tampoc estaven satisfets del sufragi. Es refereix a l'obra que publicà el publicista Sherer l'any 1888, per a fer conèixer l'opinió d'alguns homes de la revolució que varen donar participació a les multituds en el govern del país. Llegeix fragments d'unes cartes de l'escriptora Jordi Sand, adreçades a Mazzini, planyent-se de la poca capacitat política i jurídica de les masses.

Parla del vot femení. Diu que cal anar molt en compte, no deixant-se portar per sentimentalismes. A Anglaterra i als Estats Units hi ha organismes poderosos que són el guiatge de les dones. Si considerem que no tots els homes estan capacitats per votar, per què hem

de considerar que totes les dones ho estan? La dona podria prendre part a les eleccions municipals com a Bèlgica. Descriu les campanyes sentimentals que s'han fet a l'entorn d'aquest problema. En els països forts, la dona organitzada fa un gran bé. Als Estats Units, amb el vot de la dona s'aprovaren les lleis prohibitives de l'alcohol i la llibertat de l'ensenyança. La dona catòlica en els pobles protestants priva que s'aprovin les exageracions feministes.

Passa a ocupar-se del vot corporatiu. El vot corporatiu — exclama — és més reflexiu. A les corporacions les uneix un ideal col·lectiu. Defineix el vot corporatiu emprant les opinions de dos eminents tractadistes de dret polític de França. Pot dir-se que el sufragi universal és l'atzar, el desconegut, el torrent turbulent que destrueix tot el que troba, i el sufragi de les collectivitats és la fecunditat dels rierols d'aigües netes i clares. Cal, però, tenir en compte les condicions particulars de cada país. Voleu dir que en les corporacions no hi ha també caciquisme? La majoria dels socis no intervenen en la seva direcció. Les juntes es nomenen moltes vegades per aclamació.

El sistema més perfecte és el de representació proporcional. És un procediment electoral mitjançant el qual cada partit obté el nombre de representants que li corresponen segons el número de vots.

Actualment es dona el cas que un candidat amb un vot de majoria obté el triomf. Amb el sistema actual, els electors moltes vegades voten inútilment. Els districtes són desiguals. Hi ha districte que hauria de tenir dos o tres diputats i únicament en té un.

Segons la constitució espanyola, per cada 50.000 mil ànimes s'ha d'elegir un diputat, i Bilbao en té moltes més i no obstant únicament n'elegeix un. En l'ordre moral té molts

inconvenients. Les lluites giren a l'entorn de petits problemes. Es parla d'una escola que no s'arriba a fer mai, d'una carretera o d'un camí veïnal. Els grans problemes són oblidats. No es té una visió gran de la política, sinó un concepte petit i migrat dels problemes transcendents. Amb la representació proporcional seria mort el caciquisme.

Hi ha molts sistemes de representació, però el conferenciant creu que el millor seria el de dividir Espanya en circumscripcions, per tal d'anular la influència del cacic. Cada província hauria de constituir una circumscripció. Les candidatures haurien d'anar dins d'un sobre, i d'aquesta manera el vot seria secret. Aquest procediment es practica ja en alguns països. Per a fer l'escrutini s'haurien de sumar tots els vots de la circumscripció, i el total es dividiria pel número de diputats que s'han d'elegir. El resultat serà el quocient electoral. Aquest quocient serviria per a donar a cada partit els diputats que li corresponguin segons el número de vots. El Partit Popular proposa que els vots sobrants vagin a la Junta central del cens, per a buscar un altre quocient. Això seria un perill — exclama el conferenciant — per aquells partits que únicament tenen força dins d'una regió. Parla dels agraris de Galícia per a demostrar-ho. Els vots sobrants s'haurien de repartir dins de cada regió. Diu que és natural que el sufragi sigui admès, car a Europa hi ha molts pobles que mitjançant aquest sistema, poden manifestar-se i defensar els seus ideals.

Acaba recomanant a la joventut que s'espiritualitzi i que combati el concepte materialista de la vida. Cal donar al poble un ideal i espiritualitzar-lo. Depurem el sufragi i arborem ben alta la bandera de l'espiritualitat cristiana.

El senyor Civera fou llargament aplaudit i felicitat.

SALVEM L'EMPORDÀ

L'Empordà, heu's aquí una paraula que no pot ésser pronunciada amb indiferència, sense una mica de tremolor, per llavis catalans, perquè qui diu Empordà diu Catalunya, o millor encara, alguna cosa més: l'ànima, l'esperit de Catalunya; i en ell trobem junts tots els elements característics de la nostra terra, i qui coneix i ha estat a l'Empordà, ja pot dir que coneix

Catalunya. Quant a la natura, no és més que el místic maridatge entre el Pirineu i el mar llatí, que són tot l'encís de Catalunya. El caràcter empordanès no és més que la síntesi de la franquesa i claredat de tot català, i la seva dansa podríem dir que és el símbol de Catalunya, i tant és així, que deia En Maragall que al que li digué que no entenia els cata-

lans i les coses de Catalunya, el portaria a la plaça on es dansés la sardana i li diria: "Veieu? doncs ja ho sabeu ara qui som, ja ho sabeu ço que volem".

Qui més qui menys, tots els poetes han cantat les seves bel·leses, mes cap com el suara esmentat Maragall. I que n'estava d'enamorat!, l'anomena mirall de Catalunya, en ell era on més se li feia present l'encís de Catalunya i per Pàtria l'hauria escollit si anés pel món cercant-ne.

Tenint present, doncs, que no és l'Empordà una comarca com qualsevol altra, de les més belles si voleu, sinó que és, en una paraula, l'ànima de Catalunya, i que per tant, fins per egoisme, interessien les seves coses a tot el que es digni català, per això m'he atrevit a parlar-ne des de les planes estant d'aquest periòdic, la majoria de llegidors del qual no són pas d'aquelles terres.

Com més bona i estimada és una cosa, més havem de cuidar-la, i si les malalties de l'esperit són les més terribles, serà molt justificat que estiguem alerta i donem el crit d'alerta: l'Empordà està perdent la seva espiritualitat; tot ell està envaït d'una onada de materialisme que hi fa estralls; es tracta d'un cas fulminant d'aquella malura de què ens parlava, en el número anterior, el meu amic Marxuach. No feu la rialleta, tot pensant que això no és dir res de nou, i que, aquí més, aquí menys, per tot es pateix d'aquest mal, perquè us diré que enlloc amb tanta intensitat, i demés, que tots sabem que una mateixa malaltia pot ésser mortal si ataca el cor, tot i tenint poca importància en altres membres.

No em vull pas referir, amb tot i que crec que és la principal causa, a la falta de creences religioses, a l'absència, sense distinció de classes, d'un veritable esperit cristià, malauradament és difícil que surtin d'una completa indiferència.

Amb una tan material concepció de la vida, és clar, el rei és el diner, i si els parlem d'actuacions desinteressades us miren com si fóssiu boig. En les converses polítiques sempre us surten amb allò tan conegut: — Encara creieu en la política? Que no veieu que sols serviu d'escambell perquè ells pugin i que quan han fet el seu feix ja us deixen?

El diner, heu's aquí la cançó de sempre.

Fàcil és de comprendre els esforços i sacrificis que han de fer, i per tant les moltes lloances que es mereixen, els que porten la direcció del diguem-ne moviment espiritual, per-

què, quin dubte hi ha que resta encara un bon nombre de gent sana?

Jo, per exemple, us podria explicar la vida estreta i penosa que porten alguns orfeons, que prou n'hi ha que han hagut de plegar, i els que se sostenen, és pel treball d'uns quants que no planyen sacrificis, que pels altres rai, i també aquí, sense distinció de classes, no hi ha altra música que la de "La Monteria", per exemple.

La sardana, si exceptuem, i encara perquè hi ha forasters, l'estiu, es plat exclusiu de la festa major, i qui en vulgui ballar o sentir, amarga paradoxa, que vagi a Barcelona; en canvi, per als altres balls allò no es afició, ja és bogeria, i que em perdonin la paraula.

Hi ha qui ha dit que a aquesta gent se'ls podria fer un escut compost per aquests tres elements: una pesseta, una parella dansant i un pollastre rostit, perquè, ho oblidava, les converses de menjars són les de gran èxit en cafès i casinos.

Això és la veritat mal exposada i en termes no gaire diplomàtics que diguéssim, però, tanmateix veritat. És clar que no vull pas dir que tots els pobles de l'Empordà es trobin en aquest cas, ja es pot comprendre que el que hem exposat té una valor general i relativa a la vegada.

Aquest estat sols me l'explico tenint en compte que la classe mitja, que ha sigut en tot lloc i temps el gran baluard de l'espiritualitat, està en aquella comarca, salvant les diverses excepcions que sens dubte hi ha, més materialitzada que qualsevol altra.

Ja En Maragall devia veure aquesta diguem-ne crisi de l'Empordà, i en el seu escrit "Als empordanesos", especialment, els donà el crit d'alerta. Treballem tots per salvar-lo, ajudant els que des d'allà porten el moviment, que gràcies a Déu encara són molts els cors sans.

ENRIC FERRAN

**Ja sou subscriptors de
CATALUNYA SOCIAL?**

El que passa

ESPANYA ENDINS

La salvadora campanya del Foment del Treball Nacional es veu ara afeblida pels incondicionals amics de França, pels mateixos que fa poc baladrejaven contra França perquè el Tractat era verament desfavorable i l'exportació espanyola una ficció. I el ruïnós Tractat de França no ha estat denunciat.

Davant de les greus actuacions que ha emprès el Suprem Tribunal de Justícia militar, el Govern s'ha cregut en el cas de prevenir l'opinió i els mateixos militars perquè la calma i la serenitat públiques acompanyin les altes deliberacions de la justícia. Es d'esperar que així serà.

Ja es parla de la liquidació del pressupost de l'Estat, i del pressupost nou. Es encara prematura aquesta parla. Que el Govern ha millorat la Hisenda és innegable. Que el dèficit no passarà de cinc cents milions...

Que en un altre any s'eixugarà el dèficit..., Déu faci profeta al que ho anuncia.

En Romanones i En Lerroux es mouen molt, i ensumen, ensumen, als voltants del Palau. Què deuen olorar els dos funestíssims polítics?

En Garcia Prieto es retira de la política. No podia fer res millor el marquès d'Alhucemas.

Qui sembla que és mort és l'Alba, tan solemnement acusat de criminal en un document històric. Però, en canvi, els seus partidaris són cada dia més vius i no sembla sinó que han pujat al poder segons els càrrecs que van conquistant i el molt que gallegen.

Es torna a dir que va a implantar-se prompte, molt prompte, el tan anunciat règim d'administració local i que no quedarà cap dels nous Ajuntaments en peu.

Altrament, el moviment regionalista envaeix tota l'Espanya. A València ja s'han publicat les bases de la Mancomunitat valenciana. A Andalusia estan a punt de publicar-se les de les províncies occidentals, que en constituïran una de Mancomunitat. A les Castilles el moviment regionalista és abassegador. La Dipu-

tació de Madrid també estudia una Mancomunitat que faci per casa...

ESPANYA ENFORA

Aquest home tossut i gran patriota que es diu Poincaré, està a punt de naufragar. Després d'haver escoltat prop de dos cents discursos en contra d'ell i dels seus projectes econòmics, ha pogut surar i fer-los triomfar a la Cambra baixa, però al Senat...

De fora i de dins plouen sobre d'ell tot llinatge d'atacs i d'obstacles. El franc, pesi a l'enormitat d'esforços i sacrificis fets i soferts pel govern i la nació francesa, segueix avall, avall, la tràgica trajectòria del marc!

La magna comissió internacional que estudia l'afer de les reparacions, sembla que ha aconseguit dominar-lo i es troba en vies de donar-li una solució.

En quant a això, ajudat d'altres felices disposicions, feia preveure un acord franc-alemany que obrís el camí de la pau a tots els pobles d'Europa, un succés sagnant, horrible, de que ja tindran notícia els nostres llegidors, ocorregut en el Palatinat, entre separatistes i nacionalistes, ha tornat a revifar les males passions ètniques i a encendre els odis entre els dos pobles.

Mac Donald prou procura apaivagar-les, però aqueixos sentiments són més forts que totes les diplomàcies.

Els vells polítics anglesos es riuen dels altruïsmes i les filantropies del líder obrerista, però aquest va fent el seu camí i, per de prompte, fa modificar profundament la política internacional francesa i la germànica al mateix compàs.

J.

Publicacions de «Catalunya Social»

El Flagell de la Blasfèmia

PER

Joaquim Civera i Sormani

50 cèntims

Als particulars i a les entitats que vulguin destinar aquest opuscle a la propaganda, se'ls farà condicions especials.

D'ací i d'allà

Aquesta setmana ens veiem privats de publicar l'article de consuetud del nostre estimadíssim company senyor Rucabado.

Es troba lleugerament malalt.

Afortunadament la malaltia no és greu, i aviat podrem honorar-nos publicant novament els seus interessants treballs.

* * *

Diuen que el senyor Lerroux visità el President del Directori, però que no va trobar-lo al despatx.

Es llàstima. Potser li anava a fer conèixer els seus plans per a fer triomfar la república.

I no precisament perquè l'ajudi el Directori, sinó perquè el detingui en cas de perill.

Es un home que té horror a les revoltes. Quan vivia a Barcelona, en aquells temps que treia a ballar a la Casa del Poble les *compañeras* dels seus correligionaris i se n'anava als mítings amb un llonguet i una truita i feia saber al *pueblo soberano* que no havia sopat, la gent es preguntava cada vegada que s'anunciaven greus esdeveniments: on és En Lerroux?

I si el senyor Lerroux es trobava a Barcelona, ja podien assegurar que no passava res.

Sempre donava la coincidència que quan hi havien revoltes, es trobava a l'estranger.

No es pot negar que el senyor Lerroux és un home més viu que els seus correligionaris.

* * *

Els socialistes espanyols d'ençà que els treballistes són al poder, que pretenen donar la sensació que són una gran força.

Es parla d'organitzar una gran assemblea.

Sembla estrany que no s'adonin que perden el temps.

El primer que cal per a organitzar un partit, és que el partit existeixi.

I volen dir que existeix el partit socialista espanyol?

Els pocs socialistes que hi ha, són prehistòrics. Encara defensen teories que arreu del món han passat de moda.

Si triomfessin els socialistes, el primer que farien seria desdejunar-se cada dia amb carn de capellà.

En canvi, els treballistes anglesos han ofert un lloc al govern a un significat catòlic.

A Espanya, per a ésser avençat, s'ha de ser *ateu*, o més ben dit, s'ha de fer el beneit.

* * *

Els industrials catalans treballen amb gran coratge per tal d'aconseguir que sigui denunciat el tractat amb França.

Això no és una cosa nova. A tot arreu passa el mateix.

Diuen que els productors francesos volien que fos denunciat el tractat de comerç amb Itàlia.

El President els va dir que fessin una assemblea. Els industrials li varen fer conèixer prèviament les conclusions, i un cop aquestes foren aprovades els va dir que no podia fer res.

Tanmateix, hi ha una mena d'homes al món!

* * *

El Círcol Artístic organitza un ball de Carnaval al teatre Novetats.

Diuen que aquest any s'hi volen lluir molt.

El teatre tindrà l'aspecte d'un infern. Trobem que és una gran pensada.

Per ventura no és un infern un ball de Carnaval?

Aquest número ha passat per la censura militar

Noticiari

ESPANYA

En el seu estatge social, Passatge del Crèdit, 2, principal, s'ha constituït l'Associació de Comptables de Catalunya.

Bon nombre dels assistents s'allistaren als rengles de l'Associació un cop coneguts els seus propòsits, per la lectura dels estatuts, que no són altres que el procurar una més gran i millor capacitat social i tècnica als seus associats, emparant-los en els seus drets i elevant-los culturalment pel compliment dels seus deures.

El Consell Directiu està compost així: President, Marcell Pascual Torres; vice-president, Trinitat Comas Corbera; secretari, Joan Revoltós Pujades; tresorer, Joan Marimón Borràs; comptador, Joan Ribas Angerri; bibliotecari, Jaume Millet Olivera; vocal, Antoni Obach Pol.

—S'ha dictat una reial ordre disposant, que provisionalment, continuïn admetent-se els paquets postals amb pes màxim de cinc quilos, i que llurs dimensions puguin ésser fins a 50 centímetres de llarg, 35 d'amplada i 22 d'alçada, quedant subsistents les tarifes a ells aplicables en virtut del reial decret de 15 de gener últim i altres establertes per al seu acondicionament en caixa de cartró resistent, coberta d'arpillera, lona, tela encerada o tela, sempre que no vagi amb declaració del valor.

Aquest servei haurà de començar en primer de març vinent.

—Al Foment del Treball Nacional s'estan rebent nombroses adhesions a les Conclusions que s'aprovaren en l'Assemblea Magna de Productors, celebrada el dia 7 del corrent, entre les quals figuren, a més a més, les de la Mancomunitat, Diputació de Barcelona i de l'Ajuntament.

—Organitzat per la Lliga d'Acció Catòlica de la Dona, començà el Curset de Pedagogia Catequística, especialment dedicat a les instructors de Catecisme, Escoles Dominicals, mestres i mares de família. Aquestes conferències corren a càrrec del reverend doctor don Josep Vich, rector de La Garriga.

—Ha sortit cap a l'estranger el president de la Federació nacional de miners, Manuel Llana, amb l'objecte d'estudiar la qüestió social relativa a les condicions de treball i sous

dels miners de França, Bèlgica, Anglaterra i Alemanya.

—L'Institut de Reformes Socials, a proposta de la comissió especial de Cases Barates, ha acordat fer present al Govern la conveniència que es convoqui amb la major urgència possible el primer Concurs per a concedir préstecs hipotecaris fins la quantitat de 10 milions de pessetes amb destinació a la construcció de cases barates, reiterant amb això la proposta que s'elevà al ministeri del Treball amb les autoritzacions que concedeix la llei de cases barates i la de pressupostos generals de l'Estat.

—La "Gasetta" publica una reial ordre, en la qual, contestant a les instàncies formulades pel president de la Federació Valenciana de Sindicats Agrícoles en súplica que es declari si les obligacions hipotecàries al portador emeses per particulars o entitats no comerciants estan subjectes a inscripció en el registre mercantil o són susceptibles d'obtenir aquesta garantia encara que no sia obligatòria, i en cas afirmatiu, suposada la necessitat d'una inscripció prèvia en virtut de quin document, que no sigui escriptura pública, pot fer-se, i si tampoc això fos possible, en quina forma ha de constar el dipòsit d'una de les matrius en el Registre Mercantil, es disposa amb caràcter general que són inscrivibles en el Registre Mercantil les obligacions al portador, emeses pels Sindicats Agrícoles, les quals s'inscriuran en el llibre de societats obrint una fulla especial per a l'entitat emissora i prenent les dades necessàries per aquesta primera inscripció en la reial ordre que hagi aprovat el seu estatut.

ESTRANGER

La Comissió d'Administració social del Consell Nacional d'Àustria ha decidit ratificar l'acord de Washington, relatiu a la jornada de vuit hores, a condició que aquesta ratificació entri en vigor solament quan totes les nacions que tinguin indústries importants i les Nacions veïnes l'hagin igualment ratificat.

—A Baviera s'ha presentat un projecte declarant obligatori que els homes treballin durant un any i les dones durant sis mesos en profit de la comunitat.

—A Portugal s'ha establert, de fet, la dictadura econòmica.

La vaga de Comunicacions és general i ben completa.

—La vaga dels dokers anglesos afecta més d'un milió d'obrers i amenaça de mort moltes indústries.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dóna allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Llegiu i propagueu

Catalunya Social

*Es el periòdic de més
circulació de Catalunya*

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Un any 8 pessetes
Semestre 4

Surt els dissabtes

IMPREMTA

**EDITORIAL
I COMERCIAL**

ATENES A. G.

BARCELONA

Provença, 157 Telèf. 216 G.

354 (05) (46.71) 601

LEGÍA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PER A ENRIQUIR

la sang, augmentar la gana i fortificar el sistema nerviós, és un medicament sense rival l'aixarop

Hipofosfitos Salud

També es recepta a les criatures delicades i malaltisses. Favoreix en ells el desenrotllament del sistema ossi. Totjust començat a pendre'l, la rosada color de llurs galtetes proclama les excel·lències del preparat. Aprovat per la **Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia** :: 29 ANYS D'EXITS EN CREIXENÇA.

Avís: Rebutgi's el pot si no s'hi llegeix en l'etiqueta exterior, amb tinta vermella, «HIPOFOSFITOS SALUD» perquè amb freqüència i per a major lucre en la venda, hom n'ofereix de similars

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provença, 157